

นิทานสุภาษิตจีน (113)

成语故事 (一百十三)

นิทานสุภาษิตจีนที่ “เรียนไทยได้จีน” จะนำเสนอในวันนี้คือ 邯郸学步/邯鄲學步 Hándān xué bù (หาน ตัน เสว บู่) โดย คำว่า 邯郸/邯鄲 Hándān (หานตัน) คือ ชื่อเรียกเมืองเล็กๆเมืองหนึ่งในยุครัฐศึกของจีน 学/學 xué (เสว) แปลว่า เรียน 步 bù (บู) แปลว่า ก้าว ทำเดิน เมื่อนำมารวมกัน แปลว่า เรียนทำเดินคนเมืองหานตัน เป็นสุภาษิตที่ใช้เปรียบเปรยกับการหลั้หลั้ตาลอกเลียนแบบผู้อื่นเสียจนลืมถึงเอกลักษณ์ของตน หรือเลียนแบบคนอื่นจนหาอะไรที่เป็นของตนไม่พบ นิทานสุภาษิตเล่าไว้ดังนี้

จีนในยุครัฐศึก(จ้านกั๋ว) 战国/戰國 Zhàn Guó มีเมืองเล็กๆเมืองหนึ่งชื่อว่าหานตัน 邯郸/邯鄲/ Hándān เมืองนี้มีชื่อเสียงเรื่องบุคลิกภาพ จนเป็นที่ยอมรับของรัฐต่างๆว่า ผู้คนในหานตันมีท่าเดินที่สวยงามยิ่งนัก ซึ่งหากเปรียบไปก็คงเป็นเมืองผลิตนายแบบนางแบบของโลกยุคปัจจุบัน ดังนั้นจึงมีคนรัฐเยียนคนหนึ่งรู้สึกอิจฉาท่วงท่าการเดินของคนเมืองหานตัน จึงตัดสินใจตัดสินใจเดินทางไปไกลไปยังเมืองนี้ เพื่อไปเรียนแบบท่าเดินของคนเมืองหานตัน

เขาใช้ชีวิตอยู่ในหานตันเป็นเวลานาน (ที่มาภาพ : <https://image.baidu.com/search>) โดยเมื่อแรกถึง เขาก็มีความมุ่งมั่น ตั้งใจศึกษาท่วงท่า บุคลิกการเดินของคนหานตัน และฝึกเดินตามอย่างตั้งใจ เวลาเดินหรือนั่ง เขาพึงระลึกตัวอยู่เสมอว่า ต้องทำตามท่าทางของคนเมืองหานตัน แต่เมื่อเวลาผ่านไปนานวันเข้า เขาก็ยังไม่อาจเข้าถึงแก่นแท้ของท่าเดิน ไม่อาจปรับบุคลิกเหมือนคนเมืองหานตันได้

อย่างเป็นธรรมชาติ ยิ่งนานวันเข้าความมานะของเขาก็เริ่มจางหาย เขาจึงเรียนบ้าง ไม่เรียนบ้าง เมื่อยามเบื่อหน่ายก็เดินตามใจฉัน เมื่อยามคิดได้ก็พยายามเดินตามแบบคนหานตัน จนนานวันเข้า เขาไม่อาจเดินตามแบบอันถูกต้องของคนหานตันได้เท่านั้น เขากลับลืมแม้กระทั่งท่าเดินดั้งเดิมของคนรัฐเยียนไปเสีย ทำให้เวลาเขาเดิน เขาก็จะเกิดความงุนงงว่า ตนเองกำลังเดินอยู่ในท่าของใครกันแน่ เขาเกิดความไม่มั่นใจในท่าเดินของตน ไม่รู้ว่าตนเองจะเดินอย่างไรจึงจะถูกต้อง สุดท้ายเขาก็เลยตัดสินใจกลับบ้านเกิดเมืองนอนของตน

สุภาษิตนี้สอดคล้องกับการศึกษาในประเทศขณะนี้ มีความพยายามที่จะใช้แบบอย่างตามต่างประเทศ เพียงคิดว่าระบบการศึกษาของต่างประเทศมีมาตรฐานดีเยี่ยม โดยไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าทำไมการศึกษาของแต่ละประเทศเป็นเช่นนั้น และของตนเองเป็นเช่นไร ผสมปนเปจนแยกแยะไม่ได้ว่า รูปแบบไหนของไทย รูปแบบไหนของต่างประเทศ สุดท้ายการศึกษาของไทยจึงล้มลุกคลุกคลานหวังจะวิ่งจะเดินแข่งหน้าประเทศอื่น สุดท้ายกลับต้องคลานเหมือนชายรัฐเยียนนั่นเอง

ข้อคิดจากประโยคสุภาษิตนี้

成语比喻：模仿不成，反而把自己原来的东西给忘了。

成語比喻：模仿不成，反而把自己原来的东西给忘了。

Chéngyǔ bǐyù : Mófǎng bùchéng, fǎn'ér bǎ zìjǐ yuánlái de dōngxī gěi wàng le.

เฉิงยวี่ ปี้ยวี่: หม่วฝ่าง บู่เฉิง, ฟั่นเอ๋อร์ ป่า จื่อจี เทยวียนไหล เตอะ ดงซี เกีย ว่าง เลอะ.

สุภาษิตเปรียบว่า ไม่เพียงเลียนแบบของคนอื่นไม่สำเร็จ ยังกลับลืมเสียของเดิมแห่งตน

ประโยคตัวอย่างที่ใช้สำนวนสุภาษิตนี้ เช่น

如果要学习外国经验，也不能邯郸学

步，连自己成功的经验都丢了。

如果要學習外國經驗，也不能邯鄲學步，連自己成功的經驗都丟了。

RÚguǒ yào xuéxí wàiguó jīngyàn, yě bùnéng Hándān xué bù, lián zìjǐ chénggōng de jīngyàn dōu diūle.

หฺรูกั๋ว เหยา เสวสี ไว่กั๋ว จิงเยี่ยน, เหยา ปู้เหิง หานตัน เสว ปู้, เหลียน จื่อจื่อ ฉิงกง เตอะ จิงเยี่ยน ไตว ติว เลอะ.

หากต้องเรียนรู้ประสบการณ์ของชาติอื่นเค้า ก็ไม่ควรหลับหูหลับตาเลียนแบบ จนลืมเสียสิ้นแม้กระทั่งประสบการณ์แห่งความสำเร็จของตน

ศูนย์ภาษาและวัฒนธรรมจีนสิรินธร
มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง